

[Preben Møller Hansen]

og nye teknik, der kom ud i arbejdslivet og blev udført dér.

Imidlertid sker der nogle forandringer. De kommer i 1970'erne. Dér begynder det sådan set at vende, idet der nu opstår en helt ny situation for vort land: Vi bliver nu underlagt beslutningsprocesser i andre hovedstæder. Danmark bliver medlem af EF.

Den lovgivning, vi på daværende tidspunkt havde bygget op med bistandsloven og dens skønsprincip, blev erstattet af andet, og vores socialpolitik blev undermineret og ødelagt, og boligpolitikken fortsatte ikke mere i samme tempo. En del af sikringen for arbejderne, nemlig arbejdsløshedsunderstøttelsen, blev også undermineret, og der var nu ikke mere tale om en erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Der blev tale om, at man fik nogle krummer fra de riges bord.

Det betød naturligvis, at indsatsen og aktiviteten tog til på arbejdspladserne, idet man ikke ønskede at miste de goder, man havde tilkæmpet sig, man ønskede at udbygge samfundet, sikre den sociale tryghed, sikre, at mennesket uafladeligt var i centrum.

Det betød, at man på arbejdsmarkedet nu begyndte på en nedrig politik, støttet af Socialdemokratiet. Den gik ud på trepartsforhandlinger, hvor regering og fagbevægelsens top indledte forhandlinger om aftaler om, hvordan man skulle underminere de opnåede goder.

Det er selvfølgelig beklageligt, at vi kommer ind i en sådan udvikling. På den anden side forstår de, der beskæftiger sig med politik, udmærket udviklingens vej. I det øjeblik man anerkender andres ret til at træffe beslutninger over vort land og vort folk, er det klart, at man også må acceptere, at de træffer beslutninger med skadevirkninger langt ud over det, man i sin vildeste fantasi havde forestillet sig.

Sådan er udviklingen, og derfor har vi truffet den beslutning, at vi vil prøve på at skabe en stærk, bred dansk bevægelse med det ene formål for øje at sikre, at udviklingen ændres i positiv retning for de 1,5 millioner, der lever af overførselsløn og lever på eksistensminimum. Vi vil ikke acceptere, at de mennesker, der har slidt og slæbt gennem et langt liv, og hvor mange af dem er invaliderede, i dag lever under de trange kår, som er kendsgerningerne. Det kan ikke være rigtigt, at de bliver solgt som en ret linser.

Det, det drejer sig om, er, at vi er menneskelige, vi er aktive og sætter ind på at fordele de værdier, som mennesket alene skaber ved sin aktive indsats på landets titusinder og atter titusinder af arbejdspladser.

På baggrund af det traf vi beslutningen om, at det parti, der i dag er repræsenteret med fire mandater, skulle opstille til Folketinget. Det lykkedes for os på relativt kort tid, 3½ måned, at sikre, at 73.000 danskere ændrede deres tidligere beslutninger og stemte på det nye arbejderparti her i landet. De vidste, at nu var der kommet en ny politisk kraft, der ikke gav op, der uafladeligt kæmpede for at sikre, at de landvindinger, der var gået tabt, blev genvundet, og nye sejre skulle vinke forude.

Vi har ikke lagt skjul på, hvad det er, vi vil. Vi ønsker at vælte den regering, vi har, den regering, der har misregeret dette land i de sidste fem år.

Derfor gjorde vi det, der var nødvendigt i den givne situation. Vi stillede et motiveret dagsordensforslag den 8. oktober 1987 alene med henblik på at afsløre, at Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre ikke mente en døjt med det, de havde sagt forud i valgkampen. De ønskede ikke denne regering væk. De ønskede blot at være med til at fordele goderne på en sådan måde, at de blev tilgodeset, ikke dem, de repræsenterede, men dem selv på de poster, hvor de sidder rundt omkring.

Det var udmærket, at befolkningen fik kendskab til noget sådant, og dette kendskab er blevet bestyrket endnu en gang, idet Socialdemokratiet nu har indledt forhandlinger med borgerskabet og har indgået en aftale om den finanslov, som vi i dag skal stemme om, og jeg vil håbe, at den bliver forkastet.

Arbejderbevægelsen har overalt i landet, på generalforsamling efter generalforsamling, forlangt, at arbejderpartierne i dette land stemte nej til finansloven, og nu vil det blive afsløret for hver eneste arbejder, hver eneste pensionist, hver eneste uddannelsessøgende, at Socialdemokratiet ingen planer har om at stemme nej til denne finanslov. De vil logre med halen, og de vil trykke på knappen, således at borgerskabet kan fortsætte deres misregimente over den danske befolkning.

Det, der imidlertid er ærgerligt, er, at de også i hele denne debat afslører noget andet, som vi ikke havde forventet, og det er der vel ingen der